

62 Ca 44/2006-111	
Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo:	22 -11- 2006
206 z 8 / 2006 / 200	
Číslo:	13750/06
Přílohy:	1 JUDr. Derudav

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **PENAM, a.s.**, se sídlem Brno, Cejl 38, zastoupeného Mgr. Danielem Čekalem, advokátem se sídlem Praha 1, na Příkopě 19, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, za účasti **DELTA PEKÁRNY a. s.**, se sídlem Brno, Bohunická 24, zastoupené Mgr. Martinem Hájkem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, a **ODKOLEK a.s.**, se sídlem Praha, Pekařská 1/598, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. R 11, 12, 13/2005 ze dne 18.8.2006, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 23.10.2006 směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 11, 12, 13/2005 ze dne 18.8.2006 **s e z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného č.j. R 11, 12, 13/2005 ze dne 18.8.2006, kterým bylo změněno předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. S 233/03-4350-OOHS ze dne 18.7.2005, a sice tak, že za porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, jednáním ve shodě při určování prodejních cen pekárenských výrobků ve smyslu rozhodnutí žalovaného č.j. R 20, 21, 22/2004 ze dne 11.5.2005, se společností DELTA PEKÁRNY a.s. ukládá pokuta ve výši 24 800 000,- Kč, společnosti ODKOLEK a.s. pokuta ve výši 14 800 000,- Kč a žalobci pokuta ve výši 13 200 000,- Kč.

Řízení o žalobách společností DELTA PEKÁRNY a.s. a ODKOLEK a.s. bylo spojeno usnesením zdejšího soudu č.j. 62 Ca 36/2006-137, 62 Ca 37/2006-156 ze dne 18.10.2006; poté byla proti těmto rozhodnutím žalobcem podána žaloba vedená pod sp. zn. 62 Ca 44/2006.

Žalobce se domáhá přiznání odkladného účinku žalobě, který odůvodňuje tím, že „neexistuje právní podklad pro rozhodnutí o pokutách“, tj. že předchozí rozhodnutí žalovaného, kterým bylo deklarováno porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, jednáním ve shodě při určování prodejních cen pekárenských výrobků, bylo zdejším soudem zrušeno

(rozsudek zdejšího soudu ze dne 24.8.2006 č.j. 31 Ca 58/2005-105). Tím považuje za splněnou podmínku nenahraditelnosti újmy. Dále žalobce uvádí, že „z povahy věci je zřejmé“, že jsou splněny i další podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Odkladný účinek žaloby a podmínky jeho přiznání jsou upraveny v § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „s.ř.s.“). Podle odstavce 1 tohoto ustanovení podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak; pro tento případ přitom jinak stanoveno není. Podle odstavce 2 téhož ustanovení soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pak pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, jak je podáváno z odstavce 3 téhož ustanovení.

Přiznání odkladného účinku je tedy vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: první z podmínek by byla splněna tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhá z nich by byla splněna tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob, a třetí podmínka je vázána na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se nejprve zabýval první ze shora uvedených podmínek, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy. Soud považuje za přiměřené interpretovat nenahraditelnost újmy coby budoucí absolutní neobnovitelnost výchozího stavu a zároveň absolutní nemožnost opatření plně kompatibilního substitutu. Taková absolutní nenahraditelnost by přitom musela být zřetelná. Pokud by tato podmínka měla být dle žalobce splněna již z toho důvodu, že rozhodnutí o uložení pokuty nemá svoji oporu v předchozím rozhodnutí žalovaného o tom, že byl spáchán správní delikt, pak tato otázka bude předmětem posouzení při rozhodování soudu ve věci samé. Zda nyní napadané rozhodnutí žalovaného má oporu v jiném rozhodnutí, zda je takové opory třeba a případné důsledky tedy budou předmětem sporu ve věci samé, aniž by se jednalo o skutečnosti, které by byly v době podání žaloby postaveny najisto a o které by se návrh na přiznání odkladného účinku mohl úspěšně opírat. Tuto skutečnost by sice soud mohl zčásti zohlednit, nikoli však toliko na ní vystavět závěr o splnění podmínky existence nenahraditelné újmy. Jiné argumenty přitom žalobce nepřináší. Pokud jde o aktuální finanční situaci žalobce, která by mohla být soudem zohledněna, tou argumentováno není a žalobce soudu v tomto směru nepředložil žádný podklad. Argumentace žalobcovou finanční situací a podklady v tomto směru, které tvoří přílohy žaloby, se vztahují výlučně k namítané nepřiměřenosti samotné výše uložené pokuty s ohledem na žalobcovo předchozí hospodaření.

Soud při rozhodování o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku vychází ze základního smyslu institutu odkladného účinku; tím není oddálení platby uložené pokuty či splnění uložených podmínek na pozdější dobu, ani tento institut

neslouží ke zpochybnění samotné důvodnosti uložení pokuty či uložení splnění určitých podmínek. Odkladný účinek a podmínky, za nichž má být přiznán, je tu třeba chápat jako mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud jeho přiznáním ještě před rozhodnutím ve věci prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Na takové rozhodnutí je však třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno. Přiznání odkladného účinku je proto odůvodnitelné toliko v ojedinělých případech splňujících zejména náročné kritérium existence nenahraditelné újmy.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce ke splnění podmínky existence nenahraditelné újmy soudu předložil toliko jediné konkrétní tvrzení; to však samo o sobě splnění této podmínky neprokazuje. Jinou argumentaci žalobce ve vztahu k jeho návrhu na přiznání odkladného účinku soudu nepředestřel a soudu nenavrl k provedení žádný konkrétní důkaz.

Soud tedy uzavírá, že nemůže pokládat za splněnou podmínku nenahraditelnosti újmy podávanou z § 73 odst. 2 s.ř.s. Musí-li být přitom pro přiznání odkladného účinku všechny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s. splněny kumulativně, není za tohoto stavu důvodu se ke zbylým dvěma podmínkám vyjadřovat a soudu nezbyvá, než návrh na jeho přiznání zamítnout.

Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že za žalovaného považuje předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, přestože žalobce v žalobě označil jako žalovaného Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Soud nutně musí vycházet z § 69 s.ř.s., podle něhož je v daném případě žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Přestože před jedním správním úřadem jsou vedena správní řízení ve dvou stupních, kdy (při použití problematické terminologie) v prvním stupni rozhoduje „ústřední orgán státní správy“ a o rozkladu pak v daném případě „vedoucí služebního úřadu“ (§ 61 odst. 2 správního řádu), není pochyb o tom, že ve věci má být přezkoumáváno ono druhostupňové rozhodnutí, jež vydal předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Takto vymezený rozsah přezkumu je postaven najisto, neboť jiné rozhodnutí předmětem soudního přezkumu učiněno být podle § 69 s.ř.s. nemůže, specifikace napadeného rozhodnutí přitom není nijak spornou. Pro soud je tu tedy dostatek důvodů k tomu, aby byl zásadně připraven aprobovat jak formální označení rozhodnutí ve smyslu „rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané ve druhém stupni správního řízení“, tak ve smyslu „rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“. Podle § 69 s.ř.s. však formálně za žalovaného považuje

předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodujícího ve druhém stupni správního řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s. a contrario).

V Brně dne 15.11.2006

Za správnost vyhotovení
Karolína Marešová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu